A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (első tanács)

2006. október 26.*

A C-248/04. sz. ügyben,

az EK 234. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a College van Beroep voor het bedrijfsleven (Hollandia) a Bírósághoz 2004. június 11-én érkezett, 2004. június 9-i határozatával terjesztett elő az előtte

a **Koninklijke Coöperatie Cosun UA**

és

a **Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit**

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (első tanács),

tagjai: P. Jann tanácselnök, J. N. Cunha Rodrigues és M. Ilešič (előadó) bírák,

* Az eljárás nyelve: holland.

főtanácsnok: C. Stix-Hackl,
hivatalvezető: M. M. Ferreira főtanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2006. március 23-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– a Koninklijke Coöperatie Cosun UA képviseletében N. J. Helder és M. Slotboom advocaten,

– a Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit képviseletében E. R. Kleijwegt, meghatalmazotti minőségben,

– a Holland Királyság képviseletében H. G. Sevenster, C. M. Wissels és D. J. M. de Grave, meghatalmazotti minőségben,

– az Európai Unió Tanácsa képviseletében F. Ruggeri Laderchi és B. Driessen, később: B. Driessen és A. Gregorio Merino, meghatalmazotti minőségben,

– az Európai Közösségek Bizottsága képviseletében M. Nolin és X. Lewis, meghatalmazotti minőségben, segítőjük: F. Tuytschaever advocaat,

a főtanácsnok indítványának a 2006. május 16-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 A jelen előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgya az 1991. február 4-i 305/91/EGK tanácsi rendelettel (HL L 37., 1. o.) módosított, a cukorágazat piacának közös szervezéséről szóló, 1981. június 30-i 1785/81/EGK tanácsi rendelet (HL L 177., 4. o.; a továbbiakban: alaprendelet), valamint az 1991. december 6-i 3559/91/EGK bizottsági rendelettel (HL L 336., 26. o.; magyar nyelvű különkiadás 3. fejezet, 12. kötet, 131. o.) módosított, a kvótán felüli cukortermelésre vonatkozó részletes végrehajtási szabályok megállapításáról szóló, 1981. szeptember 14-i 2670/81/EGK bizottsági rendelet (HL L 262., 14. o.; magyar nyelvű különkiadás 3. fejezet, 5. kötet, 85. o.; a továbbiakban: 2670/81 rendelet) érvényessége.

2 A jelen kérelmet a Hollandiában székhellyel rendelkező szövetkezet, a Koninklijke Coöperatie Cosun UA (a továbbiakban: Cosun), valamint a Hoofdproductschap Akkerbouw (a továbbiakban: HPA) által képviselt Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit (a holland mezőgazdasági, természetvédelmi és élelmiszerügyi miniszter, a továbbiakban: miniszter) között a Cosuntól az alaprendelet 26. cikke, valamint a 2670/81 rendelet 3. cikke értelmében követelt összeg tárgyában folyamatban levő jogvita keretében nyújtották be.

Jogi háttér

A cukorágazat piacának közös szervezése

3 Az alaprendelet célja – a cukorágazat piacának közös szervezése (a továbbiakban: cukor KPSZ) keretében – az alaptermékek termelőinek mint az Európai Közösségek cukorgyártóinak a foglalkoztatottsága és életszínvonala tekintetében a szükséges

biztosítékok fenntartása, valamint valamennyi fogyasztó cukorellátásának ésszerű áron, a cukorpiac stabilizálása mellett történő biztosítása.

4 E célok érdekében az alaprendelet szabályozza a cukor termelését, importját, valamint exportját. A rendelet előírja különösen a termelési kvóták rendszerét, amely a tizenötödik preambulumbekezdés szerint annak eszköze, hogy a termelők számára a közösségi árakat és a termékeik értékesítését biztosítsák.

5 Az alaprendelet 24. cikke e kvótarendszer keretében mindegyik gazdasági évre (az adott év július 1-jétől a következő év június 30-ig) rögzíti az „A cukor" és a „B cukor" alapmennyiségét, amelyet valamennyi tagállamnak el kell osztania a területén honos cukortermelők között. Így mindegyik gazdasági évben A és B kvótákat határoznak meg a cukortermelő vállalkozások számára. Az A és B kvótán felül termelt cukrot „C cukornak" nevezik.

6 A C cukorra nem vonatkozik sem az ártámogatási rendszer, sem az export-visszatérítés. Ezen túlmenően a C cukrot nem lehet a belső piacon értékesíteni, következésképpen a Közösségen kívül kell értékesíteni ahhoz, hogy a világpiacon el lehessen adni. Az alaprendelet 26. cikke e tekintetben a következőképpen rendelkezik:

„(1) [...] a 27. cikk szerint át nem vitt C cukrot [...] a Közösség belső piacán nem lehet értékesíteni, és az[t] az adott gazdasági év végét követő január 1-je előtt, további feldolgozás nélkül, exportálni kell.

[...]

(3) E cikk alkalmazásának részletes szabályait a 41. cikkben említett eljárásnak megfelelően kell elfogadni.

E szabályoknak különösen az (1) bekezdésben említett azon C cukor után [...] kivetett összegről kell rendelkezniük, amelyre vonatkozóan, később meghatározandó időpontig, nem nyújtottak be igazolást arra nézve, hogy azt a megállapított határidőn belül további feldolgozás nélkül exportálták."

7 Az alaprendelet 27. cikkének (1) bekezdése szerint „[m]inden vállalkozás jogosult úgy határozni, hogy az A-kvótán felüli teljes cukortermelését, vagy annak egy részét átviszi a következő gazdasági évre, mely esetben az átvitt termelés a következő gazdasági év termelésébe számít".

8 Az alaprendelet 26. cikkének (3) bekezdése alapján elfogadott 2670/81 rendelet meghatározza azokat a feltételeket, amelyek mellett a C cukor exportáltnak tekintendő.

9 A 2670/81 rendelet 1. cikkének (1) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„(1) Az 1785/81/EGK rendelet 26. cikkének (1) bekezdésében említett kivitelt akkor kell megtörténtnek tekinteni, ha:

a) a C cukor [...] abból a tagállamból került kivitelre, amelynek a területén megtermelték;

b) a szóban forgó kiviteli nyilatkozatot az a) pontban említett tagállam a C cukor [...] előállításának gazdasági évét követő január 1-jét megelőzően elfogadta;

c) a C cukor [...] a b) pontban említett január 1-jétől számított legkésőbb 60 napon belül a Közösség vámterületét elhagyta;

d) a termék visszatérítés vagy lefölözés nélkül [...] került kivitelre az a) pontban említett tagállamból.

A *vis maior* esetét kivéve, ha nem teljesül az első albekezdésben foglalt valamennyi feltétel, akkor a szóban forgó C cukor [...] mennyiséget a belső piacon értékesítettnek kell tekinteni.

Vis maior esetén annak a tagállamnak az illetékes hivatala, amelynek a területén a szóban forgó C cukrot [...] előállították, meghozza az érdekelt fél által előadott körülményekre tekintettel a szükséges intézkedéseket."

10 A 2670/81 rendelet harmadik preambulumbekezdése szerint „a belső piacon történő értékesítéskor kivetendő teher rögzítése során a nem exportált C cukrot [...] ugyanolyan viszonyok közé helyezni, mint a nem tagállamokból behozott cukrot [...]", és „ezen cél érdekében a teher megállapításánál figyelembe kell venni mind a cukorra kivetett importterhet [...], a szóban forgó cukor [...] előállításának gazdasági évét és azt a gazdasági évet követő hat hónapot felölelő időszak folyamán alkalmazandó legmagasabb árfolyamon, mind a nem tagországokból importált cukor értékesítési költségei alapján rögzített átalányösszeget" [helyes fordítás: „a belső piacon történő értékesítés esetén beszedendő összeg rögzítésekor szükséges a nem exportált C cukrot [...] a harmadik országokból behozott cukoréhoz [...] hasonló helyzetbe hozni", és „e cél érdekében ezen összeg megállapításánál figyelembe kell venni mind a cukorra kivetett importtehernek [...] a legmagasabb mértékét, amely a szóban forgó cukor [...] előállításának gazdasági évét és ezt követő hat hónapot felölelő időszak folyamán alkalmazandó volt, mind pedig a harmadik országokból importált cukor értékesítési költségei alapján rögzített átalányösszeget"].

11 A 2670/81 rendelet 3. cikke a következőket írja elő:

„(1) Az 1. cikk (1) bekezdésének értelmében a belső piacon értékesített mennyiségekre az érintett tagállam a következő összegnek megfelelő terhet szabja ki:

a) a C cukor esetében 100 kilogrammonként:

– a szóban forgó cukor előállításának gazdasági évét és az azt követő hat hónapot magában foglaló időszakban a fehér- és nyers cukor 100 kilogrammjára vonatkozó legmagasabb behozatali vám, plusz

– 1,00 [euró];

[...]

(4) A C cukor [...] azon mennyiségeinek esetében, amelyek a kivitel előtt az érintett tagállam illetékes hivatalai által *vis maiorként* elfogadott körülmények között megsemmisültek vagy helyrehozhatatlanul károsodtak, az (1) bekezdésben említett összeg nem vethető ki."

A vámjogi szabályozás

12 Az 1986. október 7-i 3069/86/EGK rendelettel (HL L 286., 1. o.) módosított, a behozatali, illetve kiviteli vámok visszatérítéséről és elengedéséről szóló, 1979. július 2-i 1430/79/EGK tanácsi rendelet (HL L 175., 1. o.; a továbbiakban: 1430/79 rendelet) 13. cikkének (1) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„(1) A behozatali vámokat olyan különleges körülmény [...] esetén lehet visszafizetni vagy elengedni, amelyet nem az érintett személynek tulajdonítható megtévesztés vagy nyilvánvaló gondatlanság okozott.

Az első albekezdés alkalmazásának eseteit, valamint az annak alkalmazása során követendő részletes eljárási szabályokat [az alkalmazásra irányadó rendelkezések elfogadására vonatkozóan] meghatározott eljárás szerint kell elfogadni. A visszatérítés és az elengedés tekintetében külön feltételek köthetők ki."

13 Az 1430/79 rendelet 1. cikke (2) bekezdésének a) pontja szerint „behozatali vám" alatt „mind a vámokat és az azokkal azonos hatású díjakat, mind a közös agrárpolitika vagy a mezőgazdasági termékek feldolgozásából származó egyes termékekre alkalmazandó, a Szerződés 235. cikke szerinti különleges rendelkezések alapján bevezetett mezőgazdasági lefölözéseket és más importterheket" kell érteni.

14 Az 1430/79 tanácsi rendelet 4a., 6a., 11a. és 13. cikkének végrehajtására vonatkozó rendelkezések megállapításáról szóló, 1986. december 12-i 3799/86/EGK bizottsági rendelet (HL L 352., 19. o.) 4. cikke felsorolja az 1430/79 rendelet 13. cikkének (1) bekezdése szerinti, azon különleges körülményeket, amelyeket nem az érintett

személynek tulajdonítható megtévesztés vagy nyilvánvaló gondatlanság okozott. Más tények is minősülhetnek ilyen különleges körülményeknek az adott esetre vonatkozó, olyan eljárás keretében elvégzett értékeléstől függően, melyhez az Európai Közösségek Bizottságának részvétele szükséges.

Az alapügy

15 A Cosun, amely Hollandiában székhellyel rendelkező szövetkezet, az 1991/1992 és 1992/1993 gazdasági évek során C cukrot termelt. Az 1993-as év során a C cukorból bizonyos mennyiségeket eladott különböző szerződő feleknek, azok Horvátországba, Szlovéniába, illetve Marokkóba történő exportálása céljából.

16 Ezen ügyletek során a szerződő felek a Cosun tudomásán kívül csalásokat követtek el, amelyek többek közt annak az igazolására szánt T5 dokumentumok nem megfelelő lebélyegzésében nyilvánultak meg, hogy a cukormennyiségek elhagyták a Közösség területét.

17 Az illetékes holland hatóságok nyomozást indítottak az említett szerződő felek üzelmeire vonatkozóan, és figyelmeztették a HPA-t, amely Hollandiában a közös piacszervezés rendelkezéseinek alkalmazása tekintetében illetékes hatóság. Ezzel szemben a Cosunt eleinte nem tájékoztatták erről a nyomozásról.

18 A HPA az 1994. június 13-i határozattal módosított, 1994. április 25-i határozatban a 2670/81 rendelet 3. cikke alapján 6 250 856,78 NLG (2 836 515,14 EUR) összeg megfizetésére szólította fel a Cosunt, mivel az nem igazolta, hogy a C cukor egyes mennyiségei a Közösség területét elhagyták.

19 Mivel a HPA a Cosun kifogását elutasította, a Cosun ezen elutasító határozat ellen keresetet nyújtott be a College van Beroep voor het bedrijfslevenhez, és ezzel egyidőben az 1430/79 rendelet 13. cikke alapján a követelt összeg elengedése iránti kérelmet nyújtott be a HPA-hoz.

20 Először is, ami ezt az elengedés iránti kérelmet illeti, a holland hatóságok azt továbbították az annak vizsgálatára illetékes Bizottság számára, és pozitív véleményt mellékeltek hozzá. A Bizottság 2002. május 2-i REM 19/01. sz. határozatával – amely a C(2002) 1580. végl. számon is azonosítható – megállapította e kérelem elfogadhatatlanságát. A Cosun ezt követően az Európai Közösségek Elsőfokú Bírósága előtt keresetet indított e határozat megsemmisítése iránt. Az Elsőfokú Bíróság a T-240/02. sz., Koninklijke Coöperatie Cosun kontra Bizottság ügyben 2004. december 7-én hozott ítéletében [EBHT 2004., II-4237. o.] elutasította ezt a keresetet, mint megalapozatlant. A Cosun által az ezen ítélet ellen benyújtott fellebbezést a C-68/05. P. sz., Koninklijke Coöperatie Cosun kontra Bizottság ügyben a mai napon hozott ítélettel [EBHT 2006., I-10367. o.] elutasították.

21 Másodszor, a HPA-nak a Cosun kifogását elutasító határozata ellen a College van Beroep voor het bedrijfsleven előtt benyújtott keresetet illetően, e bíróság először is felfüggesztette a határozathozatalt a Bíróság C-61/98. sz. De Haan-ügyben 1999. szeptember 7-én hozott ítéletéig [EBHT 1999., I-5003. o.], tekintettel a két ügy közötti hasonlóságokra.

22 A fent hivatkozott De Haan-ügyben hozott ítéletben, mely vámokat érintett, a Bíróság megállapította, hogy a nemzeti hatóságok által végzett nyomozás szükségletei, amennyiben nem áll fenn a vámkötelezettnek tulajdonítható semmilyen megtévesztés vagy gondatlanság, és amennyiben e vámkötelezettet nem tájékoztatták arról, hogy nyomozás van folyamatban, az 1430/79 rendelet 13. cikke értelmében különleges körülményeknek minősülhetnek, mihelyt az a körülmény, hogy a nemzeti hatóságok a nyomozás sikerének érdekében szándékosan hagyták a jogsértések és szabálytalanságok elkövetését, és ily módon vámkötelezettséget keletkeztettek a vámkötelezett számára, a vámkötelezettet az ugyanazon tevékenységet folytató többi piaci szereplővel szemben kivételes helyzetbe hozza.

23 A College van Beroep voor het bedrijfsleven az alapeljárást folytatva elutasította a Cosun által a keresetének alátámasztására előterjesztett különböző jogalapokat. Megállapította különösen, hogy a kereset megalapozatlanul hivatkozik a *vis maiorra*, mivel a szerződéses kötelezettségeknek a szerződő fél által történő elmulasztása ismert kereskedelmi kockázat, és nem minősül rendkívülinek.

24 Mivel a Cosun azzal is érvelt, hogy olyan kivételes helyzetbe hozták, amely az 1430/79 rendelet 13. cikke értelmében igazolja a vámtartozás elengedését, a College van Beroep voor het bedrijfsleven megállapította, hogy a tények tekintetében a Cosun helyzete teljesen megfelel a fent hivatkozott De Haan-ügyben hozott ítélet tárgyát képező ügyben De Haan Beheer BV társaság helyzetének.

25 A College van Beroep voor het bedrijfsleven azt szeretné megtudni, hogy amennyiben az 1430/79 rendelet 13. cikke értelmében a vámtartozás elengedésének lehetősége nem alkalmazható a 2670/81 rendelet 3. cikke alapján fizetendő összegre, az ilyen elengedést lehetővé tevő bármely jogalapnak a hiánya a cukor KPSZ-ben maga után vonja-e ebben a mértékben az alaprendelet és a 2670/81 rendelet érvénytelenségét, és adott esetben melyek e rendeletek semmisségének a következményei az alapügy tárgyát képezőhöz hasonló helyzetben.

26 Ilyen körülmények között a College van Beroep voor het Bedrijfsleven úgy határozott, hogy az előtte folyamatban levő eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:

„1) Amennyiben az 1430/79/EGK rendelet 13. cikke – amely helyébe a Közösségi Vámkódex [létrehozásáról szóló, 1992. október 12-i 2913/92/EK tanácsi rendelet] [(HL L 302., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 4. kötet, 307. o.)] 239. cikke lépett – szerinti elengedési lehetőség nem alkalmazható a

jelen eset tárgyát képező, C cukorra kivetett [összegekre], akkor a [...] 1785/81/EGK [...] rendelet és a [...] 2670/81/EGK [...] rendelet egészben vagy részben érvénytelen-e, tekintettel arra, hogy a C cukorra kivetett [összegek] egyes méltányossági okokból történő visszatérítésére vagy elengedésére nincs lehetőség?

2) Amennyiben az első kérdésre adott válasz igenlő, megszűnt-e a C cukorra kivetett [összeg] megfizetésének jogi kötelezettsége, vagy határozhat-e úgy az érintett tagállam illetékes hatósága és/vagy a Bizottság, hogy a 2670/81/EGK rendelet 3. cikkének megfelelően nem szab ki [terhet], ha a vámkötelezettnek nem tulajdonítható olyan megtévesztés vagy gondatlanság, amely hozzájárulhatott az e mennyiségek általa tervezett kivitelének meghiúsulásához, és ha e kötelezettet a nemzeti hatóságok által a jogsértések és szabálytalanságok felderítése céljából folytatott nyomozásról e nyomozás sikerének érdekében nem tájékoztatták?"

Előzetes mérlegelés

27 Meg kell állapítani, hogy a kérdéseket előterjesztő bíróság abból indul ki, hogy egyrészt az 1430/79 rendelet 13. cikke nem alkalmazandó a 2670/81 rendelet 3. cikke alapján fizetendő összegre, és másrészt, hogy a *vis maior* esetét kivéve az alaprendelet és a 2670/81 rendelet nem ír elő semmilyen lehetőséget az ilyen összeg elengedésére vagy visszatérítésére.

28 Ennélfogva ahhoz, hogy a kérdést előterjesztő bíróságnak érdemi választ lehessen adni az alapügy eldöntéséhez, előzetesen ellenőrizni kell, hogy a 2670/81 rendelet 3. cikke alapján fizetendő összeg kívül esik-e az 1430/79 rendelet 13. cikkének

hatályán, és hogy az alaprendeletet és az 2670/81 rendeletet úgy kell-e értelmezni, hogy azok semmilyen lehetőséget nem írnak elő az ilyen összeg különböző méltányossági okokból történő elengedésére vagy visszatérítésére.

Az 1430/79 rendelet 13. cikkének értelmezéséről

29 Először is meg kell állapítani, hogy az 1430/79 rendelet 1. cikke (2) bekezdésének a) pontjában meghatározott behozatali vámok, azaz a behozatalkor fizetendő vámok, az azokkal azonos hatású díjak, illetve a közös agrárpolitika vagy a mezőgazdasági termékek feldolgozásából származó egyes termékekre az EK-Szerződés 235. cikke (jelenleg EK 308. cikk) értelmében alkalmazandó különleges rendelkezések alapján bevezetett mezőgazdasági lefölözések és más importterhek a Közösség külső határai átlépésének tényéből eredően kerülnek kivetésre.

30 Ez nyilvánvalóan így van a vámok és az azonos hatású díjak esetében, mely utóbbi díjak közé tartozik minden olyan vagyoni teher, amelyet egyoldalúan vetnek ki – bármi legyen is az elnevezése és alkalmazásának módja –, valamint amely a határ átlépésének tényéből eredően sújtja az árukat, amennyiben az nem minősül a szó szoros értelmében vett vámnak (lásd többek közt a C-347/95. sz. UCAL-ügyben 1997. szeptember 17-én hozott ítélet [EBHT 1997., I-4911. o.] 18. pontját és a C-517/04. sz. Koornstra-ügyben 2006. június 8-án hozott ítélet [EBHT 2006., I-5015. o.] 15. pontját).

31 Ez igaz a behozatalra vonatkozó mezőgazdasági lefölözésekre és más importterhekre is, amelyeket mezőgazdasági termékenként, vagy a mezőgazdasági termékek feldolgozásából származó egyes termékenként vetnek ki a Közösség külső határának átlépése okán.

32 Ezzel szemben a 2670/81 rendelet 3. cikke alapján fizetendő összeget nem a Közösség külső határának átlépése okán vetik ki a C cukor mennyiségeként, hanem éppen ellenkezőleg, azért, mert az említett mennyiségeket nem exportálták a Közösség területén kívülre, vagy azok exportja tekintetében nem tartották be a 2670/81 rendeletben előírt feltételeket és határidőket.

33 Következésképpen az ilyen összeg nem felel meg az 1430/79 rendelet 1. cikke (2) bekezdésének a) pontjában felsorolt három kategória egyikének sem, és ezért nem tartozik az e rendelet 13. cikkének értelmében vett behozatali vámok közé.

34 Másodszor a Cosun, a miniszter és a holland kormány által ebben az értelemben előterjesztett érvek közül egyik sem olyan jellegű, hogy bizonyítaná, hogy a közösségi jogalkotónak szándékában állt a 2670/81 rendelet 3. cikke alapján fizetendő összeget az 1430/79 rendelet 1. cikke (2) bekezdésének a) pontja értelmében a behozatali vámok részévé tenni ezen utóbbi rendelet 13. cikkének alkalmazásában.

35 Először is az ilyen összeg és az 1430/79 rendelet 1. cikke (2) bekezdésének a) pontjában meghatározott behozatali vámok nem ugyanazon célra irányulnak.

36 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a cukor KPSZ lényegében (többek közt az irányár és az intervenciós ár rögzítését előíró) árrendszeren, harmadik országokkal folytatott kereskedelmi (többek közt a harmadik országokból származó importra kivetett terhek beszedését előíró) rendszeren és (a termelési kvóták elosztásából és a kvótán felül termelt cukor értékesítése részletes szabályainak rögzítéséből álló) kvótarendszeren alapul.

37 Az ennek megfelelően bevezetett valamennyi rendelkezés végső célja a közösségi cukorpiac stabilizációja, és következésképpen a közösségi termelők életszínvonala és foglalkoztatottsága, valamint valamennyi fogyasztó cukorellátásának biztonsága tekintetében a szükséges garanciák fenntartásának biztosítása.

38 A rendelkezések közvetlen céljai azonban érzékelhetően különbözőek. Az alaprendelet ötödik preambulumbekezdéséből következik, hogy a harmadik országokkal folytatott kereskedelem rendszerének célja annak elkerülése, hogy a cukor árának a világpiacon való ingadozása a közösségen belül alkalmazott árak tekintetében éreztesse hatását.

39 A kvótarendszernek nyilvánvalóan nem ez a célja. E tekintetben hangsúlyozni kell, hogy a Cosun érvelésével ellentétben ez a cél nem kerül kifejezésre az alaprendelet tizedik preambulumbekezdésében, amely az említett rendelet 22. cikkében meghatározott intézkedések szükségességének igazolására irányul.

40 Az alaprendelet tizenötödik preambulumbekezdése szerint a termelési kvóták annak eszközei, hogy a termelők számára a közösségi árakat és a termékeik értékesítését biztosítsák. Ezenfelül konkrétabban a 2670/81 rendelet 3. cikke alapján fizetendő összegek esetében, e rendelkezésnek főként visszatartó jellege van, mivel a – kvótán felül termelt – C cukor belső piacon való értékesítésére vonatkozó tilalom betartásának biztosítását célozza.

41 Következésképpen a harmadik országokból származó cukorra vonatkozó importterheknek és a 2670/81 rendelet 3. cikke alapján a belső piacon értékesített C cukor után fizetendő összegnek nem ugyanaz a célja.

42 Másodszor sem az alaprendelet 26. cikkéből, sem a 2670/81 rendelet harmadik preambulumbekezdéséből vagy annak 3. cikkéből nem következik, hogy a közösségi jogalkotó szándéka arra irányult volna, hogy a harmadik országból származó cukor importőre, és a belső piacon értékesített C cukor termelője ugyanabban a helyzetben legyen.

43 A 2670/81 rendelet harmadik preambulumbekezdéséből és 3. cikkéből ugyanis egyértelműen az következik, hogy a harmadik országokból importált cukorra történő hivatkozás az említett cikk által előírt összeg számítási módjára korlátozódik. Ez a rendelkezés ténylegesen nem érné el közvetlen célját, amely a C cukor belső piacon való értékesítésére vonatkozó tilalom betartásának biztosítása, ha gazdasági szempontból érdemesebb lenne a C cukrot a belső piacon beszerezni, mint harmadik országból származó cukrot importálni. Ellenkezőleg, az említett preambulumbekezdésben és cikkben semmilyen utalás nem található a cukorimportőröknek és a C cukor termelőinek a helyzetére.

44 Azt a körülményt illetően, hogy a harmadik országból származó cukor importterhe szolgál a 2670/81 rendelet 3. cikke szerint kivetett összeg számításának alapjául, meg kell állapítani, hogy e körülmény nem igazolhatja azok e tekintet alá vételét, mivel ezt a számítási módot az említett összeg visszatartó jellegének biztosítására való törekvés igazolja, ahogy az a jelen ítélet előző pontjában kifejtésre került.

45 Az alaprendelet 26. cikkéhez kapcsolódóan meg kell állapítani, hogy annak szövegéből a közösségi jogalkotó semmilyen arra irányuló szándékára nem lehet következtetni, hogy a belső piacon értékesített C cukornak a harmadik országból importált termék státuszát kívánták biztosítani, mivel ez a cikk a C cukornak a belső piacon való értékesítésére vonatkozó tilalom előírására szorítkozik.

46 Végezetül, harmadszor, az a körülmény, hogy egyrészről az 1430/79 rendelet 1. cikke (2) bekezdésének a) pontjában foglalt behozatalra vonatkozó mezőgazdasági

lefölözések és más importterhek, másrészről a 2670/81 rendelet 3. cikke alapján fizetendő összeg a Közösség saját forrásainak részét képezik, nem releváns annak meghatározása szempontjából, hogy ez az összeg az 1430/79 rendelet 13. cikkének hatálya alá tartozik-e. A Közösség saját forrásai ugyanis teljesen eltérő jellegű bevételekből állnak, amelyek szintén eltérő rendszerekbe tartoznak (lásd például a hozzáadottérték-adóból származó bevételeket).

47 Azt kell tehát következésképpen megállapítani, hogy a 2670/81 rendelet 3. cikke alapján fizetendő összeg nem tartozik az 1430/79 rendelet 13. cikkének hatálya alá.

48 Harmadszor, a Bíróságnak a 165/84. sz. Krohn-ügyben 1985. december 12-én hozott ítélete [EBHT 1985., 3997. o.] alapján azonban a Cosun és a holland kormány azzal érvel, hogy bár valamely rendelet hatályát jogilag maga a rendelet határozza meg, és lényegében az nem terjeszthető ki más helyzetekre, mint amelyeket előír, bizonyos kivételes esetekben ez mégis lehetséges lehet. Így például a piaci szereplők jogszerűen hivatkozhatnak olyan rendelet analógia útján történő alkalmazására, amelynek egyébként nem tartoznak a hatálya alá, amennyiben igazolják, hogy az a jogi rendszer, amelybe tartoznak, egyrészt nagymértékben hasonló ahhoz, amelynek analógia útján történő alkalmazását kérik, és másrészt olyan kihagyást tartalmaz, amely összeegyeztethetetlen a közösségi jog valamely általános elvével, és amelynek orvoslását ez az analógia útján történő alkalmazás lehetővé teszi.

49 A Cosun és a holland kormány álláspontja szerint az ezen ítélkezési gyakorlat által megkövetelt két feltétel a jelen ügyben teljesül. Egyrészt a belső piacon értékesített C cukor ugyanabban a helyzetben van, mint a harmadik országból importált cukor. Másrészt a 2670/81 rendelet 3. cikke alapján fizetendő összeg különleges helyzetekben és méltányossági okokból történő elengedése lehetőségének annak ellenére fennálló hiánya, hogy ezt a lehetőséget az 1430/79 13. cikke az importterhekre vonatkozóan előírja, ellentétes az egyenlő bánásmód elvével, valamint a Cosun álláspontja szerint a méltányosság állítólagos elvével.

50 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a fent hivatkozott Krohn-ügyben hozott ítéletben a Thaiföldről származó manióka importőrei kérték a más harmadik országokból származó manióka importőreire alkalmazandó másodlagos jog rendelkezéseinek rájuk történő alkalmazását, mely rendelkezések célja a manióka behozatali engedélyének megadására vonatkozó közösségi rendszer módosítása következményeinek kompenzálása volt, mivel az említett módosítás a származási országtól függetlenül alkalmazandó volt. E körülmények között a Bíróság megállapította, hogy a Thaiföldről származó manióka importőrei és a más harmadik országokból származó manióka importőrei ugyanabba a helyzetbe kerültek, és következésképpen a Thaiföldről származó manióka importálására vonatkozó jogi rendszer nagymértékben hasonló az ugyanezen időszak során a más harmadik országokból származó manióka importját szabályozó jogi rendszerhez.

51 Ezzel szemben, ahogy a jelen ítélet 35–46. pontjából is következik, a 2670/81 rendelet 3. cikke alapján fizetendő összeggel adós közösségi cukortermelők nincsenek ugyanabban a helyzetben, mint a harmadik országból származó cukor importőrei, akik importterhek megfizetésére kötelezettek. Ezért meg kell állapítani, hogy a piaci szereplők e két kategóriája nem tartozik a fent hivatkozott Krohn ítélkezési gyakorlat értelmében vett nagymértékben hasonló jogi rendszerek hatálya alá.

52 Következésképpen az 1430/79 rendelet 13. cikke nem szolgálhat alapul a 2670/81 rendelet 3. cikke alapján fizetendő összeg elengedésére vagy visszatérítésére.

Az alaprendelet és a 2670/81 rendelet értelmezéséről

53 Meg kell állapítani, hogy sem az alaprendelet, sem a 2670/81 rendelet nem engedélyezi a nemzeti vagy közösségi hatóságok számára a 2670/81 rendelet 3. cikke alapján fizetendő összeg méltányossági okokból történő elengedését vagy visszatérítését.

54 A Cosun azonban először is azzal érvel, hogy a 2670/81 rendelet 3. cikkének szövege ellenére ezt a cikket úgy kell értelmezni a közösségi jog általános elveinek fényében, hogy előírja az illetékes nemzeti hatóságok számára azt a lehetőséget, hogy olyan különleges körülmények között, mint amelyek a jelen ügy tárgyát képezik, elengedjék a tartozást méltányossági okokból.

55 E tekintetben a C-329/01. sz., British Sugar ügyben 2004. február 19-én hozott ítélet [EBHT 2004., I-1899. o.] 64–67. pontjában a Bíróság megállapította, hogy az ezen ügy tárgyát képezőkhöz hasonló körülmények között, melyek azzal jellemezhetőek, hogy az illetékes nemzeti szervezet részéről semmilyen vétkes magatartás nem áll fenn, sem e szervezet, sem a nemzeti bíróságok nem rendelkeznek mérlegelési jogkörrel a 2670/81 rendelet 3. cikke alapján kivetendő összeg csökkentésére.

56 E szervezet és a nemzeti bíróságok tehát *a fortiori* nem rendelkeznek jogkörrel arra, hogy hasonló körülmények között az ilyen összeg elengedését vagy visszatérítését méltányossági okokból engedélyezzék.

57 Az alapügy tárgyát képezőhöz hasonló helyzetben a nemzeti hatóságok részéről semmilyen vétkes magatartás nem állt fenn.

58 Igaz, hogy amennyiben az illetékes nemzeti hatóságok tájékoztatják a termelőt az azon szerződő felek által elkövetett csalások lehetőségéről, akikre a termelő a C cukor mennyiségeinek exportját bízta, a termelő megteheti a szükséges intézkedéseket annak érdekében, hogy ha nem is akadályozza meg teljes mértékben a tartozás keletkezését, legalább meggátolja vagy korlátozza annak növekedését.

59 Annak a nyomozásnak a szükségletei azonban, amelynek célja az elkövetett vagy előkészületi szakaszban lévő csalás elkövetőinek vagy tettestársainak azonosítása és elfogása, jogszerűen igazolhatják a nyomozás fő érintettje tájékoztatásának a szándékos, részben vagy egészben történő elmulasztását, még ha ez utóbbi esetlegesen semmilyen módon nem is vesz részt a csalási cselekmények elkövetésében (lásd ebben az értelemben a fent hivatkozott De Haan-ügyben hozott ítélet 32. pontját).

60 Ezért azoknak a nemzeti hatóságoknak, amelyeket olyan csalásról tájékoztattak, mely exportnyilatkozat tárgyát képező C cukornak a belső piacon történő értékesítésében áll, semmilyen kötelezettsége nem áll fenn arra, hogy figyelmeztessék a termelőt arra, hogy a 2670/81 rendelet 3. cikke alapján fizetendő összeg adósává válhat, még ha az érdekelt semmilyen módon nem is vesz részt a csalási cselekmények elkövetésében (lásd analógia útján a fent hivatkozott De Haan-ügyben hozott ítélet 36. pontját).

61 Másodszor, a tárgyalás során a Cosun előadta, hogy a C-290/91. sz. Peter-ügyben 1993. május 27-én hozott ítélet (EBHT 1993., I-2981. o.) szerint a közösségi jog a közös agrárpolitika alkalmazási területén mindaddig nem tiltja a méltányosság nemzeti jogi elvének az alkalmazását, amíg annak alkalmazása nem vezet a piaci szereplők közötti hátrányos megkülönböztetéshez, és nem teszi a gyakorlatban lehetetlenné a közösségi szabályozás végrehajtását. A Cosun szerint az alapügyben a holland hatóságoknak engedélyezniük kellene a kérdéses összeg elengedését.

62 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a Cosun álláspontja szerint a C cukor valamennyi olyan termelőjének, aki ugyanazon objektív ténybeli helyzetben van – mely úgy jellemezhető, hogy a nemzeti hatóságok hagyták az exportnyilatkozat tárgyát képező C cukornak a belső piacon történő értékesítésével megvalósuló csalás elkövetését, anélkül hogy figyelmeztették volna a termelőt, még ha ez utóbbi semmilyen módon nem is vett részt a csalási cselekmények elkövetésében – részesülnie kell az említett elengedésben.

63 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint azonban a közösségi jogban nincs jogalap, amely lehetővé tenné az e jog alapján keletkezett tartozások méltányossági okokból történő elengedését (a 118/76. sz. Balkan-Import-Export ügyben 1977. június 28-án hozott ítélet [EBHT 1977., 1177. o.] 7. 8. és 10. pontja; a 299/84. sz. Neumann-ügyben 1985. november 14-én hozott ítélet [EBHT 1985., 3663. o.] 24. pontja, valamint a C-174/89. sz. Hoche-ügyben 1990. június 28-án hozott ítélet [EBHT 1990., I-2681. o.] 31. pontja). Ezenfelül a közösségi jogalkotó által kifejezetten előírt esetek sérelme nélkül (lásd pl. a C-68/95. sz., T. Port ügyben 1996. november 26-án hozott ítélet [EBHT 1996., I-6065. o.] 42. és 43. pontját) a közösségi jogban nem létezik olyan általános jogelv, amely szerint a közösségi jog valamely hatályos normáját a nemzeti hatóságok nem alkalmazhatják, ha ez a norma az érintett számára olyan szigort jelent, amelyet a közösségi jogalkotó nyilvánvalóan igyekezett volna elkerülni, ha az adott esetet a norma elfogadásakor előre látta volna (a fent hivatkozott Neumann-ügyben hozott ítélet 33. pontja és a Hoche-ügyben hozott ítélet 31. pontja).

64 A méltányosság tehát nem enged eltérést a közösségi jogi rendelkezések alkalmazásától a szabályozásban meghatározott eseteken vagy azon az eseten kívül, hogy magának a szabályozásnak az érvénytelenségét megállapították (a C-263/97. sz., First City Trading és társai ügyben 1998. szeptember 29-én hozott ítélet [EBHT 1998., I-5537. o.] 48. pontja).

65 Meg kell tehát állapítani, hogy a közösségi jogalkotó nem adta meg a nemzeti hatóságok számára azt a lehetőséget, hogy a 2670/81 rendelet 3. cikke alapján fizetendő összeget méltányossági okokból elengedjék vagy visszatérítsék.

66 Következésképpen az alaprendeletet és a 2670/81 rendeletet úgy kell értelmezni, hogy a *vis maior* esetét kivéve nem teszik lehetővé az ilyen összeg elengedésének vagy visszatérítésének engedélyezését.

Az első kérdésről

67 A kérdéseket előterjesztő bíróság az első kérdésével azt szeretné megtudni, hogy a 2670/81 rendelet 3. cikke alapján fizetendő összeg különböző, méltányosságon alapuló okokból történő elengedése vagy visszatérítése lehetőségének a hiányára tekintettel az alaprendelet és a 2670/81 rendelet az egyenlő bánásmód és a jogbiztonság, valamint a méltányosság elvének megsértése miatt érvénytelen-e.

Az egyenlő bánásmód elvének állítólagos megsértéséről

68 A Cosun, a miniszter és a holland kormány azzal érvel, hogy a belső piacon értékesített C cukor ugyanabban a helyzetben van, mint a harmadik országból importált cukor, és ezért ugyanabban a bánásmódban kell részesíteni, mint a harmadik országból importált cukrot. Következésképpen az egyenlő bánásmód elvével ellentétes, ha a harmadik országból származó cukor importőre, aki esetében az 1430/79 rendelet 13. cikke értelmében különleges körülmény merült fel, e cikk alapján részesülhet a terhek elengedésének kedvezményében, míg ez a lehetőség nem áll fenn a C cukor olyan termelője számára, akinek az esetében ugyanaz a különleges körülmény merült fel.

69 A Cosun, a miniszter és a holland kormány tehát azt az álláspontot képviseli, hogy a 2670/81 rendelet 3. cikke alapján fizetendő összeg különleges körülmények esetén és méltányossági okokból történő elengedése lehetőségének a hiánya e rendelet részleges érvénytelenségét vonja maga után, mivel ez a hiányosság sérti az egyenlő bánásmód elvét. A miniszter és a holland kormány az alaprendelet részleges érvénytelenségét is állítja ugyanezen okok miatt.

70 A tárgyalás során a Cosun kifejtette, hogy ezenfelül a 2670/81 rendelet 3. cikke az EK-Szerződés 40. cikke (3) bekezdésének második albekezdését (jelenleg, módosítást követően, az EK 34. cikk (2) bekezdésének második albekezdése) is sérti. 1993-ban a holland hatóságok hallgatása miatt a Cosun számára nem volt lehetséges sem a C cukor kérdéses mennyiségeinek az exportálása, sem a következő gazdasági évre történő átvitele, míg a C cukor többi termelője számára rendelkezésre állt ez a választási lehetőség, és annak lehetősége, hogy ily módon a 2670/81 rendelet 3. cikkében foglalt összeg megfizetésének kötelezettségét elkerüljék. A Cosunt ezért különleges helyzetbe hozták az ugyanazon ágazat többi piaci szereplőjéhez képest, amely ellentétes a Közösség termelői közötti hátrányos megkülönböztetésre vonatkozóan a Szerződés 40. cikke (3) bekezdésének második albekezdésében előírt tilalommal.

71 Az Európai Unió Tanácsának álláspontja szerint a vámjogi szabályozásban meglévő, és az 1430/79 rendelet 13. cikkében foglalt általános méltányossági záradékhoz hasonló rendelkezésnek a cukor KPSZ-re vonatkozó szabályozásban fennálló hiánya nem minősül a hátrányos megkülönböztetés tilalma elve megsértésének, mivel a vámjogi szabályok és a cukor KPSZ szabályai különböző ágazatokra alkalmazandóak, és az általuk adott esetben előírt eltérések teljesen különböző jogi kontextusban különböző kötelezettségekre vonatkoznak.

72 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy egyrészt az egyenlő bánásmód és a hátrányos megkülönböztetés tilalma elvének tiszteletben tartása megköveteli, hogy az összehasonlítható helyzeteket ne kezeljék eltérően és az eltérő helyzeteket ne kezeljék ugyanúgy, hacsak az ilyen bánásmód objektíven nem igazolható (lásd többek közt a C-44/94. sz., Fishermen's Organisations és társai ügyben 1995. október 17-én hozott ítélet [EBHT 1996., I-3115. o.] 46. pontját, valamint a C-87/03. sz. és C-100/03. sz., Spanyolország kontra Tanács egyesített ügyekben 2006. március 30-án hozott ítélet [EBHT 2006., I-2915. o.] 48. pontját), és másrészt, hogy a Szerződés 40. cikke (3) bekezdésének második albekezdése, amely előírja a közös agrárpolitika keretében a hátrányos megkülönböztetés tilalmát, csupán az említett elv konkrét kifejeződése (lásd többek közt a C-292/97. sz., Karlsson és társai ügyben 2000. április 13-án hozott ítélet [EBHT 2000., I-2737. o.] 39. pontját.).

73 Először is a C cukor termelőjével szemben – mint a Cosun – a harmadik országból származó cukor importőreihez képest állítólagosan alkalmazott hátrányos megkülönböztetés tekintetében elég megállapítani azt, hogy ez az állítás azon az alapfeltevésen alapszik, hogy a belső piacon értékesített C cukor egy tekintet alá esik az importált cukorral, és ugyanúgy kell kezelni.

74 A jelen ítélet 35–46. pontjában kifejtett okok miatt azonban ez az alapfeltevés téves.

75 Másodszor a C cukor termelőjével – mint a Cosun – szemben a többi közösségi cukortermelőhöz képest állítólagosan alkalmazott hátrányos megkülönböztetés tekintetében meg kell állapítani, hogy az olyan C cukor termelőjének a helyzete, amelynek termelése során visszaéléseket követnek el, nem hasonlítható az olyan C cukor termelőjének helyzetéhez, amelyet a 2670/81 rendelet 1. cikkének (1) bekezdésében meghatározott határidők és feltételek betartásával exportálnak.

76 Ezenfelül a Bíróság elé terjesztett iratokban semmilyen bizonyíték nem olyan jellegű, hogy alapot adna arra a feltételezésre, hogy amennyiben a Cosunon kívüli más termelő került volna ugyanebbe a helyzetbe, a nemzeti hatóságok e termelőket értesítették volna, hogy a szerződő felekre vonatkozóan nyomozás van folyamatban.

77 Következésképpen meg kell állapítani, hogy a 2670/81 rendelet 3. cikke alapján fizetendő összeg méltányossági okokból történő elengedése vagy visszatérítése

lehetőségének hiánya az alapügy tárgyát képezőhöz hasonló körülmények között nem minősül az egyenlő bánásmód elve megsértésének.

A jogbiztonság elvének állítólagos megsértéséről

78 A Cosun azt is állítja, hogy a 2670/81 rendelet 3. cikke érvénytelen, mivel sérti a jogbiztonság elvét, tekintettel arra, hogy ez a cikk nem írja elő a cikkben említett összeg elengedésének vagy visszatérítésének lehetőségét.

79 Ebben a tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a jogbiztonság elve mint alapvető közösségi jogelv többek között azt követeli meg, hogy a szabályozás egyértelmű és világos legyen, lehetővé téve azt, hogy a jogalanyok félreérthetőség nélkül megismerjék jogaikat és kötelezettségeiket, és ezeknek megfelelően járjanak el (lásd többek közt a C-143/93. sz., Van Es Douane Agenten ügyben 1996. február 13-án hozott ítélet [EBHT 1996., I-431. o.] 27. pontját és a C-110/03. sz., Belgium kontra Bizottság ügyben 2005. április 14-én hozott ítélet [EBHT 2005., I-2801. o.] 30. pontját). A jogbiztonság e követelményét különösen szigorúan kell betartani az olyan szabályozás esetében, amely pénzügyi következményekkel járhat (a 326/85. sz., Hollandia kontra Bizottság ügyben 1987. december 15-én hozott ítélet [EBHT 1987., 5091. o.] 24. pontja és a C-94/05. sz. Emsland-Stärke-ügyben 2006. március 16-án hozott ítélet [EBHT 2006., I-2619. o.] 43. pontja).

80 Ezenkívül szankció, még akkor is, ha nem büntető jellegű, csak akkor szabható ki, ha világos és egyértelmű jogalapon nyugszik (lásd többek között, a 117/83. sz. Könecke-ügyben 1984. szeptember 25-én hozott ítélet [EBHT 1984., 3291. o.] 11. pontját és a C-210/00. sz., Käserei Champignon Hofmeister ügyben 2002. július 11-én hozott ítélet [EBHT 2002., I-6453. o.] 52. pontját, valamint a fent hivatkozott Emsland-Stärke-ügyben hozott ítélet 44. pontját).

81 A 2670/81 rendelet 3. cikke, mivel meghatározott összeg beszedését írja elő a *vis maior* kivételével minden esetre vonatkozóan, amelyben a C cukrot nem exportálják a 2670/81 rendelet 1. cikkének (1) bekezdésében meghatározott feltételek és határidők betartásával, egyértelmű és világos rendelkezésnek minősül.

82 Következésképpen meg kell állapítani, hogy a 2670/81 rendelet 3. cikke alapján fizetendő összeg méltányossági okokból történő elengedésére vagy visszatérítésére vonatkozó lehetőség hiánya az alapügy tárgyát képezőhöz hasonló körülmények között nem minősül a jogbiztonság elve megsértésének.

A méltányosság a felperes által hivatkozott elvének állítólagos megsértéséről

83 Végezetül a Cosun érvelése szerint a 2670/81 rendelet 3. cikke a méltányosság állítólagos elvének megsértése miatt is érvénytelen.

84 E tekintetben rá kell mutatni, hogy a Cosun álláspontja szerint az elv állítólagos megsértése abból ered, hogy az olyan importőr esetében, mint a fent hivatkozott De Haan-ügyben hozott ítéletben érintett De Haan Beheer BV, amelynek vámtartozása keletkezik a tudtán kívül elkövetett jogsértések nyomán, melyek elkövetését a nemzeti hatóságok szándékosan hagyták a tettesek leleplezése érdekében, elengedhetik e tartozást, vagy visszatéríthetik a tartozás kiegyenlítése céljából fizetett összeget, míg a C cukor ugyanebben a különleges helyzetben levő termelője esetében nem.

85 Úgy tűnik tehát, hogy a Cosun által hivatkozott állítólagos méltányosság elve valójában az egyenlő bánásmód elvének felel meg, mely utóbbi tekintetében a jelen ítélet 68–77. pontjában megállapításra került, hogy az alaprendelet és a 2670/81 rendelet ezt az elvet nem sérti.

86 Következésképpen az első kérdés vizsgálata nem tárt fel olyan tényt, amely az alaprendelet vagy a 2670/81 rendelet érvényességét érintené.

A második kérdésről

87 Az első kérdésre adott válaszra tekintettel a második kérdésre nem szükséges válaszolni.

A költségekről

88 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (első tanács) a következőképpen határozott:

Az első kérdés vizsgálata nem tárt fel olyan tényt, amely az 1991. február 4-i 305/91/EGK tanácsi rendelettel módosított, a cukorágazat piacának közös

szervezéséről szóló, 1981. június 30-i 1785/81/EGK tanácsi rendelet vagy az 1991. december 6-i 3559/91/EGK bizottsági rendelettel módosított, a kvótán felüli cukortermelésre vonatkozó részletes végrehajtási szabályok megállapításáról szóló, 1981. szeptember 14-i 2670/81/EGK bizottsági rendelet érvényességét érintené.

Aláírások